

validaque, et solito inter accolas odio, infensa Judaeis Arabum manus: multi, quos urbe atque Italia sua quemque spes acciverat occupandi principem adhuc vacuum. His cum copiis fines hostium ingressus, composito agmine, cuncta explorans, paratusque decernere, haud procul Hierosolymis castra facit. *

II. Sed, quia famosae urbis supremum diem tradituri sumus, congruens videtur, primordia ejus aperire. Judaeos, Creta insula profugos, novissima Libyae insedissee memorant, qua tempestate Saturnus, vi Jovis pulsus, cesserit regnis. Argumentum e nomine petitur: inelytum in Creta Idam montem, accolas Idaeos, aucto in barbarum cognomento, Iudaeos vocitari. Quidam, regnante Iside, exundantem per Aegyptum multitudinem, ducibus Hierosolymo ac Iuda, proximas in terras exoneratam: plerique, Aethiopum prolem, quos, regē Cepheo, metus atque odium mutare sedes perpulerit. Sunt qui tradant, Assyrios convenas, indigum argorum populum, parte Aegypti potitos, mox proprias urbes, Hebraeasque terras, et propiora Syriae coluisse rura. Alii Iudaeorum initia, Solymos, carminibus Homeri celebratam gentem, conditae urbi Hierosolymam nomen e suo fecisse.

III. Plurimi auctores consentiunt, orta per Aegyptum tabe, quae corpora foedaret, regem Bocchorim, adito Hammonis oraculo, remedium petentem purgare regnum, et id genus hominum, ut invisum Deis, alias in terras avehere jussum. Sic conquisitum collectumque vulgus, postquam vastis locis relictum sit, ceteris per lacrimas torpentibus, Mosen, unum exsulum, monuisse, ne quam deorum hominumve opem exspectarent, utrinque deserti, sed sibimet, ut duci caelesti, crederent, primo cujus auxilio (credentes) praesentes miseras pepulissent. Assensere, atque omnium ignari fortuitum iter incipiunt. Sed nihil aeque, quam inopia